

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **Ing. J. F.**, zastoupeného JUDr. Irenou Smítkovou, advokátkou se sídlem Střelecká 26, 261 01 Příbram II, proti žalovanému **Finančnímu úřadu v Libochovicích**, se sídlem náměstí 5. května 50, 411 17 Libochovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2003, č. j. 14588/03/197970/2862, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 9. 2007, č. j. 15 Ca 126/2007 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 13. 5. 2003 vydal žalovaný rozhodnutí o námitce, ve kterém nevyhověl podané námitce žalobce proti exekučnímu příkazu na prodej movitých věcí ze dne 7. 4. 2003.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji svým usnesením ze dne 14. 7. 2005 odmítl mimo jiné z toho důvodu, že petit žaloby zněl na zrušení exekučního příkazu nikoliv na zrušení rozhodnutí o námitkách. K podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil (rozsudkem ze dne 17. 5. 2007, č. j. 1 Afs 95/2006 – 66), neboť zmíněný nedostatek petitu neznamená neodstranitelnou vadu, která by měla vést k odmítnutí návrhu.

Krajský soud tedy pokračoval v řízení a dne 19. 9. 2007 vydal nový rozsudek, kterým žalobu zamítl. Tento rozsudek napadl žalobce kasační stížností, v níž uvedl, že jeho soukromý

a profesní život se již deset let odehrává ve virtuální realitě, kde jsou ignorovány demokratické zásady právního státu a princip presumpce správnosti aktů veřejné moci je povýšen na výsadu vydávat svévoli za právo.

Žalobce se v žalobě domáhal především posouzení nepřipustnosti jednání orgánu státní moci, kdy protiústavním jednáním sám sobě simuluje právo vyměřit daň a následně neexistující daň vymáhat. K tomu žalobce navrhoval provést důkaz spisem Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 33 Cm 44/98, ve věci dosud neskončeného řízení k žalobě o určení neplatnosti listiny, jejíž vznik v podobě výslovně zakázané zákonem o správě daní a poplatků sám žalovaný inicioval. Dále žalobce navrhl provedení důkazu trestním příkazem Okresního soudu v Litoměřicích, č. j. 5 T 43/2003 - 95, k doložení, že žalovaný nezákonným odstraněním překážky také umožnil realizaci „práv“ plynoucích z výše uvedené absolutně neplatné listiny. Součástí těchto „práv“ bylo i účetní vypořádání neplatné listiny a užití této podvodné účetní operace ke stanovení základu daně z příjmu právnické osoby a potažmo i daně z příjmu fyzické osoby, tedy žalobce. Soud žádný z těchto navržených důkazů neprovedl a ani nezmněl v písemném vyhotovení rozsudku. Žalobce ale právě důkaz o protiústavnosti jednání žalovaného považoval za natolik určující, že neviděl jako relevantní podrobnější specifikaci vad týkajících se přímo žalobou napadeného úkonu.

Žalobce se domnívá, že „právo“ nastolené protiústavním jednáním naplňuje stav neexistence skutkového základu způsobujícího bezobsažnost, tedy je vadou takové intenzity, že již vůbec nelze hovořit o správním aktu.

Závěrem žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti k navrhovanému důkazu spisem sp. zn. 33 Cm 44/98 sdělil, že žaloba o určení neplatnosti smlouvy o prodeji podniku byla rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2007 zamítnuta. Podle žalovaného netrpí dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob ani exekuční příkaz vadami, které by způsobovaly jejich nicotnost. Žalobce měl možnost uplatnit opravné prostředky jak ve správním řízení, tak v řízení před soudem rozhodujícím ve správním soudnictví a této možnosti nevyužil. Nemůže se tohoto práva domáhat dodatečně v souvislosti s přezkumem rozhodnutí vydaným v rámci exekučního řízení. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost není důvodná.

V prvé řadě Nejvyšší správní soud uvádí, že se nemohl zabývat námitkou týkající se života žalobce ve virtuální realitě a ignorace demokratických zásad. Toto tvrzení nelze podřadit pod některý z taxativně stanovených důvodů kasační stížnosti (§ 103 odst. 1 s. ř. s.) a kasační stížnost je proto v této části nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se rovněž nezabýval tvrzením žalobce uvedeným v závěru kasační stížnosti, neboť věta „právo nastolené protiústavním jednáním naplňuje stav neexistence skutkového základu způsobujícího bezobsažnost, tedy je vadou takové intenzity, že již vůbec nelze hovořit o správním aktu“ je natolik nesrozumitelná, že z ní nelze seznat, co žalobce krajskému soudu vytýká, a co by tedy mělo být podrobeno přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu.

Dále považuje Nejvyšší správní soud za důležité poznamenat, že v projednávaném případě se žalobce domáhá přezkumu rozhodnutí ve fázi daňové exekuce (rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu). K tomu je vhodné odkázat na rozsudek rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, publikovaný pod č. 791/2006 Sb. NSS. Z tohoto rozhodnutí vyplývá nejen právní závěr, že rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu podléhá soudnímu přezkumu, ale též závěr o jeho vlastním rozsahu, totiž „námitkami proti exekučnímu příkazu proto nelze účinně brojít proti samotnému daňovému nedoplatku, stanovenému samostatným správním rozhodnutím, a rovněž následný soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum proto v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné ‚vybočení‘ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce“. Ostatně obdobně Nejvyšší správní soud uzavřel i v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, www.nssoud.cz: „je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pobledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že stížnost tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pobledávky atp. Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím“. V projednávaném případě krajský soud zjevně vycházel z citovaných názorů Nejvyššího správního soudu, když uvedl, že v této fázi již nemůže být zpochybňován samotný daňový nedoplatek. Krajský soud přitom neshledal nicotnost u rozhodnutí sloužících jako podklad exekučního titulu (dodatečný platební výměr ze dne 3. 5. 1999, vykonatelný výkaz nedoplatků ze dne 29. 3. 2000), rovněž neshledal pochybení ohledně zvoleného způsobu exekuce ani porušení pravidel samotného výkonu rozhodnutí.

Přípustné námitky žalobce v kasační stížnosti lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. – skutečnost, že by krajský soud neprovedl žalobcem navrhované důkazy a ani se k nim nevyjádřil, by měla za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů (viz rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikováno pod č. 618/2005 Sb. NSS). Tak tomu ovšem v projednávané věci není. Oba dva navrhované důkazy (trestní příkaz vydaný Okresním soudem v Litoměřicích, č. j. 5 T 43/2003-95, a spis Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 33 Cm 44/98) směřovaly ke zpochybnění zákonnosti podkladových rozhodnutí (dodatečného platebního výměru a vykonatelného výkazu nedoplatků). Takový přezkum však, jak je uvedeno výše, již ve fázi exekučního řízení možný není. Tyto námitky měl žalobce uplatnit v žalobě proti těmto podkladovým rozhodnutím; pokud tak neučinil, nemůže se nápravy domáhat nyní, kdy již daňové řízení dospělo do exekuční fáze. Žaloba je proto v této části nepřipustná pro opožděnost (jak také zdůraznil Nejvyšší správní soud ve svém předcházejícím rozsudku) a krajský soud tedy postupoval správně, když se námitkami vedenými v tomto směru nezabýval, resp. se nevyjádřil k navrhovaným důkazům, ani je neprovedl. Důvodnost kasační stížnosti pak nemůže založit ani názor žalobce, že důkaz o protiústavnosti jednání žalovaného považoval za natolik určující, že neviděl jako relevantní podrobnější specifikaci vad týkajících se přímo žalobou napadeného úkonu. S ohledem na římskoprávní zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy jen bdělým náleží práva, nelze na základě takového tvrzení žalobce odhlédnout od opožděnosti jeho žaloby proti podkladovým rozhodnutím a případně shledat důvodnou kasační stížnost.

Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu